

indgås mellem to eller flere kommunalbestyrelser i kommuner, der alle grænser op til hinanden, jf. dog stk. 2.

Såfremt der er tale om et samarbejde med deltagelse af to kommuner, skal kommunernes grænser således støde op til hinanden. Eksempelvis vil to kommuner, der er adskilt af en fjord, et sund eller lignende ikke opfylde betingelserne i stk. 1.

Såfremt der er tale om et samarbejde mellem flere end to kommuner, skal de deltagende kommuner alle have grænser, der støder op til samtlige af de øvrige deltagende kommuners grænser, før bestemmelsens betingelse er opfyldt.

Dette udelukker ikke, at de deltagende kommuner også kan have grænser, der støder op til andre kommuner, der ikke deltager i samarbejdet.

Da det ikke kan udelukkes, at bestemmelsen i stk. 1 er til hinder for, at der etableres samarbejde i en række tilfælde, hvor samarbejdet ikke kan siges at føre til uforholdsmæssige vanskeligheder for borgere og virksomheder i den delegerende kommune, er det fundet hensigtsmæssigt at give indenrigsministeren mulighed for at dispensere fra betingelsen i stk. 1.

Efter bestemmelsens *stk. 2* skal en aftale om bemyndigelse mellem to eller flere kommunalbestyrelser i kommuner, der ikke alle grænser op til hinanden, godkendes af indenrigsministeren.

Ved sager om godkendelse i medfør af *stk. 2* vil der blive lagt vægt på, om et samarbejde kan indgås, uden at dette vil føre til uforholdsmæssige vanskeligheder for den delegerende kommunes borgere og virksomheder.

Det vil således blive tillagt betydning, om de kommuner, der ønsker at samarbejde, grænser op til en eller flere (men ikke alle) af de øvrige kommuner, der indgår i samarbejdet, eller om de pågældende, uanset at de ikke har umiddelbart tilstødende grænser, ligger i nærheden af hinanden. Eksempelvis vil et samarbejde mellem tre eller flere kommunalbestyrelser blive godkendt, såfremt alle de delegerende kommuner grænser op til den bemyndigede kommune. Endvidere vil den geografiske afstand, hovedparten af den delegerende kommunes borgere og virksomheder vil skulle tilbagelægge for at give møde på pantefogdens eller forvaltningens kontor, blive tillagt betydning, samt hvor hurtigt afstanden som følge af infrastrukturen og trafikale forhold vil kunne tilbagelægges. F.eks. vil et samarbejde, der indebærer, at beboerne på en ø-kommune vil skulle give møde på fastlandet, i almindelighed ikke blive godkendt.

Endelig vil det blive tillagt betydning, om det er en del af aftalen mellem de samarbejdende kommunalbe-

styrelser, at borgerne i den delegerende kommune ikke vil kunne tilsiges til udlægsforretning, afhøring om økonomiske forhold eller lignende i den bemyndigede kommune, idet samarbejdsaftalen er udformet således, at forvaltningen i den bemyndigede kommune – herunder pantefogden – afvikler økonomiske afhøringer, udlægsforretninger m.v. i debtors bopælskommune. I sådanne tilfælde vil den geografiske afstand samt infrastruktur og trafikale forhold ikke blive tillagt betydning, og der vil i disse tilfælde kunne ske godkendelse af samarbejder mellem eksempelvis en ø-kommune og en kommune på fastlandet.

Til § 5

Når delegation – som det er tilfældet ved bemyndigelse i medfør af forslaget § 1 – sker mellem sideordnede myndigheder, antages der ikke at være rekursadgang til den delegerende myndighed. Dette er præciseret med den foreslåede bestemmelse i § 5, *stk. 1*.

For borgerne vil dette ikke medføre en ringere retsstilling, idet en borger normalt ikke har krav på, at kommunalbestyrelsen behandler en klage over forvaltningens afgørelse. I de tilfælde, hvor der efter lovgivningen er fastsat en klageadgang til kommunalbestyrelsen i den delegerende kommune, vil denne bestå, jf. *stk. 2*.

I en række tilfælde kan der ifølge lovgivningen klages til overordnede myndigheder over kommunalbestyrelsens og pantefogdens afgørelser i forbindelse med opkrævning og inddrivelse af restancer.

Eksempelvis er told- og skatteregionerne klageinstans i alle klagesager vedrørende lønindeholdelse for skatterestancer, og de sociale nævn er klageinstans på det sociale område i relation til klager over betalings- og evnevurderingen i forbindelse med lønindeholdelse, der foretages med hjemmel i kildeskattelovens § 73. På bidragsområdet, hvor inddrivelse foretages med hjemmel i lov om inddrivelse af underholdsbidrag, kan en beslutning om lønindeholdelse indbringes for fogedretten, jf. lovens § 5, *stk. 3*, sammenholdt med § 23 a, *stk. 2*.

Af *stk. 2* fremgår det, at klage over en afgørelse, der er truffet af en kommunalbestyrelse efter bemyndigelse i medfør af § 1, kan indbringes for den klageinstans, som ifølge lovgivningen har kompetence til at behandle den pågældende klage over den delegerende kommunalbestyrelsens afgørelse. Det er således den samme myndighed, der skal behandle en eventuel klage, som hvis kommunalbestyrelsen ikke havde benyttet adgangen til at bemyndige en anden kommunalbestyrelse til at forestå opkrævning og inddrivelse i medfør af § 1.